

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Ewa Przychodzka-Kasperska

Protokolant st. sekr. sądowy Beata Siestrzewitowska

w obecności prokuratora Małgorzaty Ciećko

oraz oskarżyciela z Lubelskiego Urzędu Celno-Skarbowego Anny Pajczuk

po rozpoznaniu dnia 15 listopada 2017 roku sprawy

1) **A. S. (1)** s. E. i T. z domu D.

ur. (...) w E.

oskarżonego o to, że w dniu 19 kwietnia 2016 r. w lokalu B. przy ul. (...) w Ł. urządzał gry hazardowe na urządzeniach do gry o nazwie :. (...) nr (...) oraz H. (...) nr (...) wbrew przepisom art. 3, art. 6 ust. 1, art. 9, art. 14 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (tekst jednolity - Dz.U. z 2016 r. poz. 471),

to jest o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 9 § 3 k.k.s.

2) **J. K. (1)** z domu P. c. M. i T. z domu P.

ur. (...) w Ł.

oskarżonej o to, że w dniu 19 kwietnia 2016 r. w lokalu B. przy ul. (...) w Ł. prowadziła gry hazardowe na urządzeniach do gry o nazwie :. (...) nr (...) oraz H. (...) nr (...) wbrew przepisom art. 3, art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (tekst jednolity - Dz.U. z 2016 r. poz. 471),

to jest o przestępstwo skarbowe określonego w art. 107 § 1 k.k.s.

orzeka

I. oskarżonego **A. S. (1)** uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu stanowiącego przestępstwo skarbowe wyczerpujące dyspozycję art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za ten czyn na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 3 k.k.s., przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 107 § 1 k.k.s., wymierza oskarżonemu karę grzywny w liczbie 10 (dziesięć) stawek dziennych, na podstawie art. 23 § 3 k.k.s. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

II. na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzeka względem oskarżonego środki karny przepadku przedmiotów wymienionych pod poz. 1 i 2 w wykazie dowodów rzeczowych z k. 29 akt sprawy oraz przedmiotów wymienionych pod poz. 1 i 2 w wykazie dowodów rzeczowych z k. 138 akt sprawy;

III. oskarżoną **J. K. (2)** w ramach zarzucanego jej czynu uznaje za winną tego, że w dniu 19 kwietnia 2016 r. w lokalu B. przy ul. (...) w Ł., działając w zamiarze, aby A. S. (1) prowadził w tym lokalu gry hazardowe na urządzeniach do gry o nazwie :. (...) nr (...) oraz H. (...) nr (...) wbrew przepisom art. 3, art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (tekst jednolity - Dz.U. z 2016 r. poz. 471), udzieliła mu pomocnictwa

do popełnienia tego czynu w ten sposób, że na podstawie zawartej w dniu 4 kwietnia 2016 r. umowy dzierżawy użyczyła mu część powierzchni lokalu użytkowego B. przy ul. (...) w Ł., na której zainstalowano w/w urządzenia, to jest dokonania czynu stanowiącego przestępstwo skarbowe wyczerpujące dyspozycję art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i za ten czyn na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s., przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s., wymierza oskarżonej karę grzywny w liczbie 10 (dziesięć) stawek dziennych, na podstawie art. 23 § 3 k.k.s. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

IV. zasądza od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 1.014,25 (tysiąc czternaście 25/100) złotych tytułem kosztów sądowych w zakresie wydatków oraz kwoty po 100 (sto) złotych tytułem kosztów sądowych w zakresie opłaty.

POUCZENIE O UPRAWNIENIACH I OBOWIĄZKACH

Strona ma prawo do złożenia w terminie 7 dni od daty ogłoszenia wyroku wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Oskarżony pozbawiony wolności, który nie ma obrońcy i - pomimo złożenia wniosku o doprowadzenie go na termin rozprawy, na którym ogłoszono wyrok - nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, ma prawo do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku w terminie 7 dni od daty doręczenia mu wyroku.

Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie wskazując:

- 1) oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy;
- 2) oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo;
- 3) treść wniosku, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu oraz oznaczenie oskarżonego, gdy wniosek nie pochodzi od oskarżonego;
- 4) datę i podpis składającego pismo (za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu).

Wniosek złożony przez osobę nieuprawnioną, po terminie lub którego braki formalne nie zostały uzupełnione w terminie przez wnoszącego nie zostanie przyjęty (art. 119, art. 422 § 1, § 2 i § 3)²⁾.

Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom i podmiotowi zobowiązanemu przysługuje apelacja (art. 444).

Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie 14 dni od daty doręczenia wyroku z uzasadnieniem (art. 428 § 1, art. 445 § 1).

Apelację co do winy uważa się za wniesioną przeciwko całości wyroku, a apelację co do kary uważa się za wniesioną przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych. Natomiast apelację co do środka karnego, środka kompensacyjnego albo przepadku uważa się za wniesioną odpowiednio przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych albo o środkach kompensacyjnych albo o przepadku (art. 447 § 1-3).

W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4).

Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego

zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5).

Apelacja wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo niedopuszczalna z mocy ustawy nie zostanie przyjęta (art. 429 § 1).

Oskarżony ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy, a strona inna niż oskarżony może ustanowić pełnomocnika. Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego pozbawionego wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba. Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika ponosi strona, która go ustanowiła (art. 6, art. 83 § 1, art. 87 § 1, art. 446 § 1, art. 620).

Jeśli strona nie ma obrońcy albo pełnomocnika z wyboru, może żądać, aby wyznaczono obrońcę albo pełnomocnika z urzędu, w tym w celu dokonania określonej czynności, jeżeli w sposób należyty wykaże, że nie jest w stanie ponieść kosztów ustanowienia obrońcy albo pełnomocnika z wyboru bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Pełnomocnik z urzędu zostanie wówczas wyznaczony z listy pełnomocników. Wyznaczenie pełnomocnika z urzędu może zostać cofnięte, jeżeli okaże się, że nie istnieją okoliczności, na podstawie których go wyznaczono (art. 78 i art. 81a § 1w zw. z art. 88 § 1 zd. drugie).

Udział obrońcy w postępowaniu nie wyłącza osobistego działania w nim oskarżonego, a udział pełnomocnika nie wyłącza osobistego działania w nim strony innej niż oskarżony (art. 86 § 2 w zw. z art. 88 § 1 zd. drugie).

Do biegu wskazanych powyżej terminów nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec tego terminu przypadnie na dzień uznany ustawowo za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i § 3). Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem wnioski o sporządzenie uzasadnienia na piśmie lub apelacja zostaną złożone bezpośrednio w sądzie albo:

1. nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej;
 2. nadane w polskim urzędzie konsularnym;
 3. złożone przez żołnierza, z wyjątkiem żołnierza pełniącego terytorialną służbę wojskową dyspozycyjnie, w dowództwie jednostki wojskowej;
 4. złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu;
 5. złożone przez członka załogi polskiego statku morskiego kapitanowi statku (art. 124).
- 1) należy wybrać właściwy zwrot;
 - 2) podane w nawiasach przepisy oznaczają odpowiednie artykuły ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, z późn. zm.).

Sygn. akt II K 210/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy w Łukowie ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. (2) jest właścicielką lokalu gastronomicznego B. mieszczącego się w Ł. przy ulicy (...). W dniu 04 kwietnia 2016 r. w Ł. jej Firma Handlowo – Usługowa (...) z siedzibą w Ł. (adres: ul. (...), (...)-(…) Ł.) zawarła z Firmą Usługowo – Handlową (...) A. S. (1) z siedzibą w E. (adres: ul. (...), (...)-(…) E.), umowę dzierżawy powierzchni użytkowej części w/ w lokalu, wynoszącej 6m² w celu zainstalowania zarobkowych, bezobsługowych urządzeń, w zamian za co dzierżawca zobowiązał się uiszczać czynsz w wysokości zgodnej z równowartością 500 zł. kwoty brutto, rozliczanej w cyklu objętym czasem trwania umowy. Umowa dzierżawy została zawarta na czas określony, tj. 30 dni, od dnia podpisania umowy, tj. od dnia 04 kwietnia 2016 roku. (k. 90)

Wkrótce zatem w lokalu J. K. (2) zostały umieszczone i zainstalowane dwa urządzenia: o nazwie B. (...) nr (...) oraz o nazwie H. (...) nr (...), z których korzystali odwiedzający lokale klienci. Zasady działania przedmiotowych urządzeń były zbliżone - warunkiem uruchomienia automatu było jego zakredytowanie przez grającego wybraną kwotą pieniędzy, za którą grający otrzymywał określoną liczbę punktów kredytowych na liczniku KREDYT, przeznaczonych na prowadzenie gier losowych, stawka za jeden punkt – 0,10 zł. Gra zaczynała się od wyboru jednej z dostępnych gier, ustawienia stawki gry i naciśnięcia przycisku „9 START” na pulpicie lub ekranie dotykowym. Po naciśnięciu przycisku następowało pobranie punktów z licznika KREDYT w wysokości wybranej uprzednio przez grającego stawki za grę. Po pobraniu punktów miało miejsce w zależności od wybranej gry – albo obracanie bębnow z symbolami albo losowanie kart. Wprawione w ruch przyciskiem bębny zatrzymywały się samoczynnie, ich wzajemne ustawienie w momencie zatrzymania było losowe i niezależne od zręczności grającego (podobnie odwracanie awersem kart). Jeżeli symbole na poszczególnych bębnach (lub karty) utworzyły określoną w planie kombinację w danych liniach, to grający otrzymywał wygraną w postaci punktów wyświetlanych w polu WYGRANA (w grze HI-LO na automacie H. (...)) uzyskana wygrana punktowa automatycznie przelewana była i dodawana do punktów na liczniku BANK). Gry można było prowadzić do momentu wykorzystania wszystkich punktów kredytowych otrzymanych w wyniku zakredytowania automatu lub uzyskanych jako wygrane w wyniku prowadzonych gier. Gry rozgrywane na tych urządzeniach miały charakter losowy tj. wynik uzyskany w każdej grze był losowy i niezależny od umiejętności (zręczności) grającego lub jego zdolności psychomotorycznych. Grający nie miał realnego wpływu na to, w jakiej konfiguracji zatrzymują się i układają symbole skutkujące wygraną. W każdym z automatów zainstalowany był tzw. hopper służący do wypłaty wygranych. (k. 8-11, 16-17, 139-140, 146-147)

W dniu 19 kwietnia 2016 r. od godz. 18:00 funkcjonariusze Lubelskiego Urzędu Celno- Skarbowego w B. (wówczas Urzędu Celnego w B.) w osobach J. G., M. M. (2), M. W. i B. H. przeprowadzili kontrolę w lokalu gastronomicznym B. przy ulicy (...), (...)-(…) Ł., którego właścicielką jest J. K. (2). Po przeprowadzeniu eksperymentu w postaci gier na przedmiotowych urządzeniach o nazwie B. (...) oraz H. (...) funkcjonariusze ci dokonali zatrzymania obydwu urządzeń, tj. urządzenia o nazwie B. (...) wraz ze znajdującymi się w nim środkami pieniężnymi w łącznej kwocie 3.261 zł. oraz urządzenia o nazwie H. (...) wraz ze znajdującymi się w nim środkami pieniężnymi w łącznej kwocie 2.493 zł. W trakcie kontroli w lokalu obecna była barmanka M. K..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie analizy dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego A. S. (1) – k. 106v, wyjaśnień oskarżonej J. K. (2)– k. 87-89, 243v-244, zeznań świadków M. K. – k. 25v-26, J. G. – k. 71v-72, B. O. (1) – k. 98v, B. O. (2) – k. 101v, a nadto na podstawie dowodów takich jak: protokół przeszukania k. 2-4, pokwitowanie k. 5, protokół oględzin miejsca i rzeczy k. 6-7, protokoły oględzin z zapisu obrazu k. 8-11, 16-17, metryki identyfikacyjne nośników k. 30-53, zapis obrazu z eksperymentu na nośnikach elektronicznych k. 54-55, umowa dzierżawy powierzchni użytkowej k.90, dane o karalności J. K. k. 96, 232, dane o karalności A. S. k. 114, 234, dane osobopoznawcze A. S. k. 127, dane osobopoznawcze J. K. k. 128, protokół oględzin rzeczy k. 133-134, opinia biegłego sądowego dot. zatrzymanych urządzeń do gier k. 139-140, 146-147, wykaz dowodów rzeczowych k. 29, 138, wydruk z centralnej ewidencji i informacji o działalności gospodarczej dot. firmy (...) k. 242, odpis postanowienia o umorzeniu dochodzenia przeciwko J. K. (2) k. 240-241.

Oskarżony **A. S. (1)** będąc przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu, korzystając przy tym z prawa do odmowy składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. W

postępowaniu sądowym, wobec rozstrzygnięcia sprawy pod nieobecność oskarżonego, Sąd bazował na złożonych przez niego uprzednio wyjaśnieniach.

Oskarżona **J. K. (2)** nie przyznawała się do dokonania zarzucanego jej czynu. Podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym oskarżona podała, że nie sprawdzała, czy wstawione do jej lokalu urządzenia są legalne, gdyż tylko dzierżawi powierzchnię pod te urządzenia. Nie zna także żadnych przepisów dotyczących gier hazardowych i się tym nie zajmowała. Z kolei w złożonych na rozprawie wyjaśnieniach J. K. (2) wprowadziła także nie kwestionowała tego, że zabezpieczone w sprawie urządzenia znajdowały się w jej lokalu, jednak podała, że była przekonana, iż działalność ta jest legalna, ponieważ przed podpisaniem umowy dzierżawy sprawdziła przedmiot działalności A. S. (1) pod kątem legalności działania, co dało wynik pozytywny. Oskarżona przekonywała ponadto, że prowadzi działalność gastronomiczną, a z przedmiotowymi urządzeniami nie miała nic wspólnego, poza wydzierżawieniem powierzchni na której się znajdowały. Oskarżona zapewniała, że ani ona ani jej pracownicy nie obsługiwali maszyn i nie byli zapoznani z instrukcją ich obsługi.

Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie dowodów osobowych i zgromadzonej odnośnie kontroli z dnia 19 kwietnia 2016 r. dokumentacji, stan faktyczny sprawy okazał się być w dużej mierze bezsporny. Wyjaśnienia oskarżonej J. K. (2), a także zeznania przesłuchanych w sprawie świadków tj. M. K., J. G., B. O. (1), B. O. (2) wzajemnie się bowiem uzupełniają nie pozwalając na wątpliwość odnośnie tego, że opisane powyżej urządzenia faktycznie znajdowały się w lokalu gastronomicznym B., położonym w Ł. przy ulicy (...), a nadto, że były to urządzenia sprawne. Wyjaśnienia oskarżonej J. K. (2) oraz zeznania świadków M. K., B. O. (1), B. O. (2) przekonują przy tym, że były to urządzenia realnie wykorzystywane przez klientów baru. W tej sytuacji procesowy spór dotyczył oceny, czy na tych urządzeniach A. S. (1) jako ich właściciel urządzał nielegalne gry hazardowe, oraz czy J. K. (2) jako właścicielka lokalu B. prowadziła nielegalne gry hazardowe.

Jak wynika z zeznań przeprowadzającego kontrolę funkcjonariusza Urzędu Celnego w B. J. G., już w efekcie podjętych przez funkcjonariuszy w dniu 19 kwietnia 2016 r. czynności, należało na to pytanie odpowiedzieć pozytywnie. Na obydwu znajdujących się w lokalu urządzeniach o nazwach B. (...) nr (...) oraz H. (...) nr (...) przeprowadzono bowiem wówczas eksperymenty polegające na odtworzeniu przebiegu gry. Przebieg tych czynności utrwalony został nadto w protokołach oględzin z zapisu obrazu z k. 8-11, 16-17. Ustalenia funkcjonariusza celnego sprowadzały się zaś do stwierdzenia, że dostępne na tych urządzeniach gry miały wysokohazardowy charakter. W ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań wskazanego świadka, który w sprawie przeprowadzał jedynie czynności służbowe. Świadek ten miał też z pewnością odpowiednie kompetencje do prawnej oceny zastanej sytuacji.

Po zabezpieczeniu nadto urządzeń o nazwach B. (...) nr (...) oraz H. (...) nr (...), zostały one przekazane biegłemu sądowemu z zakresu badania automatów i urządzeń do gier, który następnie wydał swoje opinie co do tych urządzeń. W ocenie Sądu przedmiotowe opinie nie tylko zostały wydane przez biegłego odpowiedniej specjalności, ale też są w wysokim stopniu szczegółowe, wyczerpujące i w ten sposób rozpraszają wszelkie wątpliwości odnośnie charakteru zabezpieczonych urządzeń. Podkreślić należy, iż opinie te nie były kwestionowane przez strony w toku postępowania. W opiniach tych biegły przedstawił wyniki badania każdego z zabezpieczonych urządzeń i opisał sposób ich działania. Zauważyć też należy, iż ustalenia odnośnie obydwu urządzeń były bardzo zbliżone, niemal w pełni się pokrywały. Przedmiotowe gry miały charakter losowy, a uzyskany wynik nie był w pełni zależny od umiejętności (zręczności) grającego, ponieważ grający nie miał wpływu na ustawienie w trakcie gry kart lub znaków graficznych w taki układ, który powodował uzyskanie dodatkowych punktów. W celu rozpoczęcia rozgrywania gier na automatach konieczne było jego zakredytowanie przez grającego kwotą pieniężną, co świadczy o komercyjnym charakterze gier.

W ocenie Sądu na wiarę zasługują także zeznania świadków M. K., B. O. (1) oraz B. O. (2) to jest pracowników oskarżonej. Brak jest bowiem podstaw do kwestionowania podawanych przez oskarżoną i wskazanych świadków okoliczności, że ani J. K. (2), ani pracownicy baru nie obsługiwali przedmiotowych urządzeń.

Przystępując do rozważań prawnych dotyczących przedmiotowej sprawy na wstępie należy podnieść, iż przepis art. 107 § 1 k.k.s. – penalizujący czyny zarzucone oskarżonym w niniejszym postępowaniu – stanowi, iż karze podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urzęda albo prowadzi grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny. Jak więc wynika z powyższego, przepis ten ma charakter blankietowy, tzn. odsyła do przepisów ustawy szczególnej, tj. do ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (tekst jednolity – Dz. U. z 2016 r. poz. 471), ponieważ opis znamion czynu zabronionego zawarty jest w przepisach wspomnianej ustawy. Kwestia mocy obowiązującej wchodzących w tym zakresie w grę przepisów wobec osób prowadzących działalność w zakresie gier losowych, gier na automatach i zakładów wzajemnych była przedmiotem licznych rozważań zarówno w orzecznictwie na poziomie krajowym, jak i europejskim, a także w doktrynie. Wskazać jednak należy, że w dniu 03 września 2015 roku weszła w życie ustawa z dnia 12 czerwca 2015 roku o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz.U. 2015 r., poz. 1201), zawierająca również znowelizowane przepisy art. 6 i 14, która została przedstawiona do notyfikowania Komisji Europejskiej. Począwszy od dnia 03 września 2015 roku skuteczność art. 107 k.k.s. nie może być już kwestionowana. Nie czynili tego także oskarżeni A. S. (1) oraz J. K. (2), ani też obrońca oskarżonej. Ustawa z dnia 12 czerwca 2015 roku o zmianie ustawy o grach hazardowych w art. 4 stanowiła wprawdzie, iż podmioty prowadzące działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 lub w art. 7 ust. 2, w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy mają obowiązek dostosowania się do wymogów określonych w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, do dnia 1 lipca 2016 roku. Oskarżeni nie powoływali się jednak na fakt, aby uważali, że ten okres dotyczy także działalności A. S. (1), a wniosek taki jest tym bardziej nieuzasadniony, jeśli weźmie się pod uwagę, że do prowadzenia tego rodzaju działalności niezbędnym jest spełnienie wymogów stawianych przez ustawę o grach hazardowych, m.in. obowiązku uzyskania koncesji na prowadzenie kasyna gry, do posiadania której obliguje przepis art. 6 ustawy o grach hazardowych. Czyny będące przedmiotem niniejszego postępowania miały zaś miejsce w dniu 19 kwietnia 2016 roku.

W konsekwencji powyższych ustaleń i rozważań Sąd uznał, iż **zachowanie A. S. (1) w pełni wyczerpało znamiona czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s.**, przy uwzględnieniu także kwalifikacji prawnej **w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.** Nadto Sąd uznał, że **zachowanie J. K. (2) wyczerpało znamiona czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s.**, przy uwzględnieniu jedynie kwalifikacji prawnej **w zw. z art. 18 § 3 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s.**, uznając tym samym, że J. K. (2) działając w zamiarze, aby A. S. (1) prowadził w należącym do niej lokalu gry hazardowe na umieszczonych tam przez niego urządzeniach, udzieliła mu pomocnictwa do popełnienia tego czynu, w ten sposób, że na podstawie zawartej w dniu 4 kwietnia 2016 roku umowy dzierżawy użyczyła mu część powierzchni lokalu użytkowego B., przy ulicy (...) w Ł.. W ocenie Sądu opisane zachowanie J. K. (2) nie stanowiło przy tym czynu zabronionego penalizowanego przez art. 128 § 1 k.w., który stanowi, iż kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej urzęda grę hazardową albo użycza do niej środków lub pomieszczenia, podlega karze. Odpowiedzialność za wykroczenie wynikające z art. 128 § 1 k.w. nie wyklucza bowiem możliwości poniesienia odpowiedzialności za przestępstwo lub wykroczenie skarbowe określone w rozdziale 9 k.k.s. tj. art. 107-111 k.k.s. (Szwarczyk M. w: Bojarski T. (red.), Michalska-Warias A., Piórkowska-Flieger J., Szwarczyk M. „Kodeks wykroczeń. Komentarz” 2015).

Należy wskazać, że w dniach przeprowadzanych kontroli przez funkcjonariuszy celnych obydwa przedmiotowe urzędnictwa były czynne i sprawne. Bezsprzecznie stwierdzono, że w okresie zarzucanego czynu oskarżony prowadził działalność w podnoszonym zakresie, zaś oskarżona J. K. (2) stworzyła warunki do rozgrywania nielegalnych gier hazardowych. Omówienia zatem wymaga jedynie okoliczność, czy oskarżeni czynów tych dokonali z pełną świadomością przekroczenia zasad porządku prawnego. Okoliczność ta ma znaczenie zwłaszcza w przypadku J. K. (2), gdzie linię obrony stanowiło przekonywanie o braku świadomości oskarżonej co do bezprawności dokonanego przez nią czynu. W ocenie jednakże Sądu ani treść złożonych przez oskarżoną wyjaśnień, ani też treść złożonego przez obrońcę oskarżonej odpisu postanowienia o umorzeniu dochodzenia wobec J. K. (2) w innej sprawie (k. 240-241) nie przekonuje o możliwości przyjęcia braku świadomości oskarżonej co do bezprawności dokonanego przez nią czynu. Podnieść bowiem należy, iż wersję o sprawdzaniu legalności działania A. S. (1) oskarżona zaprezentowała dopiero na rozprawie, po wskazaniu przez Sąd Odwoławczy, iż oskarżeni nie powoływali się na nieświadomość bezprawności. W poprzednich wyjaśnieniach J. K. (2) wprost zaś podała, że nie sprawdzała, czy wstawione do jej lokalu urzędnictwa są legalne, gdyż tylko dzierżawi powierzchnię pod te urzędnictwa. Nie zna także żadnych przepisów dotyczących gier

hazardowych i się tym nie zajmowała. Wyjaśnienia te są zatem ewidentnie sprzeczne i to co do kluczowej w niniejszym postępowaniu kwestii. J. K. (2) w żaden zaś sposób nie wyjaśniła powodu złożenia rozbieżnych wyjaśnień i skorzystała z prawa do odmowy udzielania odpowiedzi na pytania poza pytaniami swojego obrońcy, który jednakże żadnego pytania oskarżonej w tym przedmiocie nie zadał. Powyższe okoliczności nakazują zatem w ocenie Sądu przyjęcie niewiarygodności wyjaśnień J. K. (2) złożonych na rozprawie w zakresie sprzecznym z jej poprzednimi wyjaśnieniami.

Zaznaczenia wymaga przy tym fakt, że polski ustawodawca dokonując wyżej wskazanej nowelizacji ustawy o grach hazardowych dopełnił wymogu notyfikacji, m.in. aktualnego brzmienia art. 14 ust. 1 tej ustawy. Spory prawne toczące się na tle konsekwencji braku notyfikacji przepisów technicznych ustawy o grach hazardowych (w jej pierwotnym brzmieniu), a wynikające z rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a także sądów powszechnych, nie mogą świadczyć o usprawiedliwionym błędzie co do karalności czynów będących przedmiotem tej sprawy. Zaznaczyć bowiem należy, że istnienie powyższych wątpliwości należy odnosić do stanu sprzed dnia 03 września 2015 roku, a więc wątpliwości tych nie można odnieść do okresu popełnienia zarzucanych oskarżonym czynów. Nie może to zatem prowadzić do przyjęcia, że w świadomości oskarżonych istniała „nieświadomość karalności czynów”, o której mowa w art. 10 § 4 k.k.s. Pamiętać przy tym należy, że nie każda nieświadomość karalności czynu jest prawnie relewantna zgodnie z art. 10 § 4 k.k.s., a tylko usprawiedliwiona. Wyłączenie winy przy błędzie co do karalności następuje jedynie wówczas, gdy błąd ten jest usprawiedliwiony. Badając formułę usprawiedliwienia, należy odwoływać się do wzorca osobowego zachowania przeciętnego obywatela, który – metaforycznie ujmując – przykłada się do zachowania sprawcy, dokonując tym samym oceny, czy tak jak sprawca zachowałby się również ów model osobowy. W wypadku prawa karnego skarbowego często w grę wchodzić będzie model osobowy o podwyższonym standardzie wymagań. Im wyższe oczekiwania od sprawcy, tym możliwość wystąpienia błędu usprawiedliwionego mniejsza (por. wyrok SN z dnia 3 lutego 1997 r., II KKN 124/96, OSNKW 1997, nr 5–6, poz. 46 oraz –Lex Komentarz do art. 10 k.k.s. Grzegorz Łabuda). Oskarżeni A. S. (1) oraz J. K. (2) prowadząc działalność gospodarczą, której legalność była bezpośrednio uzależniona od treści wskazanych przepisów ustawy o grach hazardowych, winni byli interesować się aktualną treścią wskazanej regulacji. Jak wynika przy tym z wyjaśnień J. K. (2), nie był to pierwszy przypadek zatrzymania wstawionych do jej lokalu urządzeń do gier, a zatem tym bardziej wykluczona jest możliwość przyjęcia nieświadomości karalności tego rodzaju czynu. Złożony przez obrońcę oskarżonej odpis postanowienia o umorzeniu wobec J. K. (2) dochodzenia o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. także nie zawiera danych korzystnych dla oskarżonej w niniejszym postępowaniu, ponieważ orzeczenie to nie dotyczyło mającego obowiązywać po dniu 03 września 2015 roku stanu prawnego i stąd nie mogło stanowić dla J. K. (2) podstawy do powzięcia przez nią jakichkolwiek poglądów odnośnie sposobu interpretacji ustawy o grach hazardowych w brzmieniu obowiązującym po dniu 03 września 2015 roku.

Przyczyną błędu co do karalności może być także wprowadzenie sprawcy w błąd przez fachowego doradcę (np. adwokata). Błąd tego rodzaju, *prima facie* kwalifikowany jako błąd co do karalności, najczęściej będzie błędem co do znamienia typu czynu zabronionego tworzącego typ podstawowy (art. 10 § 1 k.k.s.). Polega on najczęściej na uznaniu przez sprawcę, że dane zachowanie nie realizuje znamion typu czynu zabronionego (patrz: Lex Komentarz do art. 10 k.k.s. Grzegorz Łabuda). Brak jest jednak podstaw do przyjęcia, aby w przedmiotowej sprawie takie okoliczności miały miejsce.

Jako okoliczność obciążającą przy **wymiarze kary** w stosunku do A. S. (1) Sąd uwzględnił prowadzenie przez niego nielegalnych gier hazardowych nie tylko w okolicznościach będących przedmiotem niniejszego postępowania, ponieważ aktualnie został on już dwukrotnie skazany za przestępstwa skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s., zaś w stosunku do J. K. (2) stwarzanie przez nią warunków do rozgrywania nielegalnych gier hazardowych, co zakończyły dopiero czynności funkcjonariuszy celnych. Jako z kolei okoliczności łagodzące wymiar kary Sąd uznał w stosunku do każdego z oskarżonych brak działań mogących utrudnić prawidłowy tok postępowania, zaś odnośnie J. K. (2) dotychczasową niekaralność, a także formę zjawiskową jej czynu, który został popełniony w formie zaledwie pomocnictwa. Ponadto, jako istotną okoliczność łagodzącą odnośnie obojga oskarżonych, zgodnie ze wskazaniem Sądu Odwoławczego, Sąd przyjął czasookres zarzucanych im czynów, który zamyka się w jednym dniu. W ocenie Sądu okoliczność ta przemawia za wymierzeniem kar w wysokości ustawowego minimum.

Wyważając powyższe okoliczności **Sąd wymierzył oskarżonemu** A. S. (1) za popełnione przestępstwo skarbowe na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 107 § 1 k.k.s., karę grzywny w liczbie 10 (dziesięć) stawek dziennych, na podstawie art. 23 § 3 k.k.s. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych. Jednocześnie Sąd orzekł względem oskarżonego na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. obligatoryjny środek karny przepadku przedmiotów wymienionych pod poz. 1 i 2 w wykazie dowodów rzeczowych z k. 29 akt sprawy oraz przedmiotów wymienionych pod poz. 1 i 2 w wykazie dowodów rzeczowych z k. 138 akt sprawy. Zgodnie bowiem z tym przepisem, w wypadkach określonych w art. 107 § 1-3 k.k.s. orzeka się przepadek dokumentu lub urządzenia do gry losowej, gry na automacie lub zakładu wzajemnego, a także znajdujących się w nich środków pieniężnych oraz wygranych, które na podstawie tego dokumentu przypadają grającemu, a także środków uzyskanych ze sprzedaży udziału w grze lub wpłaconych stawek. Zauważyć należy, iż łagodny charakter kary grzywny obostrza fakt, że w automatach tych w momencie ich zatrzymania znajdowały się środki pieniężne w kwotach 3.241 złotych oraz 2.493 złotych. Orzeczenie ich przepadku będzie zatem niewątpliwie stanowiło dla oskarżonego istotną dolegliwość finansową.

Na podstawie powyższych okoliczności **Sąd wymierzył oskarżonej** J. K. (2) za popełnione przestępstwo skarbowe na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s., karę grzywny w liczbie 10 (dziesięć) stawek dziennych, na podstawie art. 23 § 3 k.k.s. ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych.

Tak ukształtowane orzeczenie o karach i środkach karnych jest w ocenie Sądu adekwatne do stopnia winy oskarżonych A. S. (1) oraz J. K. (2) i społecznej szkodliwości ich czynów. Uwzględnia też cele wychowawcze i zapobiegawcze jakie kara ma spełnić względem oskarżonych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 12 § 2 k.k.s.).

O kosztach sądowych Sąd orzekł przy uwzględnieniu sytuacji majątkowej każdego z oskarżonych, którzy prowadzą zyskowne działalności gospodarcze, na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zasądzając od każdego z nich na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 1.014,25 (tysiąc czternaście 25/100) złotych tytułem kosztów sądowych w zakresie wydatków oraz kwoty po 100 (sto) złotych tytułem kosztów sądowych w zakresie opłaty, ustalając wielkość tych kwot w oparciu o: § 1 ust. 1 oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. Nr 108 poz. 1026 ze zm.), § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 861) oraz mając na uwadze rzeczywiście poniesione wydatki, a także na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.).

Mając zatem powyższe na względzie Sąd orzekł, jak w wyroku.

SSR Ewa Przychodzka-Kasperska